

[A. M. Hansen.]

man vil kunne finde andre Veje, som vil kunne bøde paa den Ulykke, der har ramt Sukkerroedyrkerne. Jeg henstiller derfor, at vi i det kommende Udvalg overvejer, paa hvilken Maade den katastrofale Misvæksts Følger kan afbødes. Jeg skal senere gøre et Par Bemærkninger herom. Jeg sagde, der var skabt en Forventning, og denne Forventning blev mere tillidsfuld, da Ministerens Svar paa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Forespørgsel i Efteraaret ved Behandlingen af Finanslovsforslaget blev offentliggjort, da kan man sige, at Forventningen om Hjælp og Støtte voksede.

Det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse har allerede anført forskellige Citater af den højtærede Handelsministers Udtalelser dengang. Jeg vil gerne knytte et enkelt Citat dertil. Den højtærede Minister siger paa Sp. 1045:

„Men jeg vil længst muligt vægre mig ved at gaa til Forhøjelse af Sukkerprisen. Jeg tror ogsaa, det er muligt at komme Sukkerroedyrkerne til Hjælp ad anden Vej end ved en Prisforhøjelse. Der er, som nævnt, slet ikke saa faa Millioner til Raadighed fra sidste Aar, og der bliver andre Millioner til Raadighed, saa jeg kan haabe at faa tilvejebragt en for alle Parter rimelig Ordning.“

Og lidt senere siger Ministeren:

„Jeg kan gentage, hvad jeg allerede har sagt, at det er naturligt, at man søger at komme Sukkerroeproducenterne til Hjælp, fordi der faktisk er indtraadt Misvækst paa Roemarkerne.“

Se, denne Forventning hviler paa de Oplysninger, som allerede er omtalt, om de 4 à 4½ Mill. Kr., der er indtjent til Sukkerfonden, altsaa Overskuddet fra Høsten i 1933, et Sukkerlager paa ca. 50 Mill. kg, som i Stedet for at blive eksporteret til en urimelig lav Pris bliver solgt til Hjemmeforbrug til den fastlagte Melispris. Hertil kommer Fortjenesten for Indførselen af ca. 55 Mill. kg Raasukker, som giver Fabrikkerne en Fortjeneste og Staten en Fortjeneste, og alle disse Millioner skal altsaa efter det foreliggende Forslag sænkes ned i det Hul, der hedder Sukkerfabrikkernes Driftsunderskud.

Her er jeg ved min Hovedindvending mod dette Forslag, Fordelingen af Risikoen

mellem Sukkerfabrikkerne og Dyrkerne. Denne Fordeling er efter min Mening meget uretfærdig. Det er ikke første Gang, jeg siger det, jeg har rejst det Spørgsmaal hvert Aar, naar vi har drøftet Sukkerspørgsmaalet, og jeg har faaet Tilslutning fra hele Udvalget, der i Betænkningen i Fjor skrev:

„det er fra alle Sider gjort gældende, at det maa anses for rimeligt, at ikke Dyrkerne alene, men ogsaa Selskabet maa tage en vis Del af Risikoen.“

Og den højtærede Handelsminister udtalte i Fjor i sit Svar paa mine Bemærkninger om Risikoproblemet — det staar at læse Sp. 2864 —:

„Det maa naturligvis ogsaa indrømmes, at hvis Roedyrkernes Tantième bortfalder saa at sige helt, vil der være Rimelighed i at forhandle med Fabrikkerne paa et nyt Grundlag, saa det ikke alene bliver Roedyrkerne, der faar Risikoen ved en Overskudsproduktion, som vilde give Tab, og ikke blot Tab, der slugte det Overskud, der er for indeværende Aar, men yderligere Tab.“

Men i Aar staar Dyrkerne i den Situation, at der ikke ifølge det foreliggende Forslag kan ventes Tantième, i hvert Fald ikke Tantième af Betydning, og saa er det, at Dyrkerne staar over for den Kalamitet, at de skal nøjes med Grundprisen, 1 Kr. 80 Øre pr. Dobbelcentner. Havde det endda været paa Grund af Overproduktion, saa at Dyrkerne skulde tage Tabet ved Eksporten af det Sukker, vi havde for meget, vilde det have været muligt for Dyrkerne at se bort fra Tantièmen, hvis man tænker sig, at man havde haft et Aar som det i 1933; men nu er Stillingen den, at Grunden er Misvækst af overordentlig Karakter, som betyder, at det bliver skæbnesvangert for Dyrkerne, hvis der ikke kan blive mere Hjælp end de 1,2 Mill. Kr., som der er givet Løfte om i Forslaget. Jeg understreger, at Forslaget i Bemærkningerne, og det fremgik ogsaa af Ministerens Tale, peger paa Muligheden af lidt mere, men det er ikke saaledes, at det, om jeg saa maa sige, kan forslaa i denne Forbindelse.

Og hvorfor er der saa lidt? Der er Sukkerfonden paa de 4 à 4½ Mill. Kr., der er Fortjenesten paa det indførte Sukker, som er anslaaet til 3½ Mill. Kr., der er Statens Fortjeneste paa det indførte Sukker,